

ערש"ק פרשת אחרי קדושים
ט' אייר ה'תשע"ז
חדר מנחם חב"ד מוסקבה

החידל

Солдат

הקרבות מתחילים

במלחמת העולם מכינים תותחים
כבדים, ויורים ללא הפסקה!

אבי ופירקי

פינת קומיקס חדשה!

50 שנה
למבצע
תפילין
וציון
התפילין

Может ли парализованный самостоятельно ходить? Может, если Ребе обещал, что всё будет хорошо! Стр. 15

יש לי זמן!

כמה מילים

ימי הקיץ כבר בעיצומם. ואתם ודאי משתדלים לנצל את שעות האור הרבות לדברים טובים.

ובעקר, להקדיש זמן באיכות ובכמות להוספה בלמוד התורה, ולחזרה ושנון על הנלמד במשך השנה שחלפה. תוכלו לקרא על כך ספור מעגני ב"חדר מורים".

אנו בעתון, נסקר את מבצעי הלמוד השונים וההתקדמות של תלמידי חדר מנחם המצטיינים בשנון דפי גמרא ופרקי משניות - בכל רגע פנוי.

כדאי גם לכם להיות חלק!

ומתנה טובה אחת קבלנו בשבתות הקיץ - למוד פרקי אבות מדי שבת. המעשיות, האמרות וההנהגות שבפרקים אלו, נקראים "מילי דחסידותא".

אלו הנהגות שמתאמות לחסיד. פרקי משנה מיוחדים אלו עמוסים בפנינים, ובמדות טובות, עליהם אנחנו משתדלים לעמל במיוחד בימי ספירת העמר.

הצטרפו ל"אבי ופרקי" בפנת הקומיקס החדשה העוסקת בפרקי אבות, וגלו בכל שבוע מאיזו משנה לקוחה ההנהגה הטובה עליה מספר.

מידי שבוע אי"ה, תוכלו לקרא גם על דמות מיוחדת מהתנאים שבפרק השבועי, הצדיקים הקדושים.

קריאה נעימה קיץ פריא!

העורך

הטובה של תלמידי הישיבה, והתשובה של הרבי לא אחרה לבוא. הרבי שלל את ההחלטה מכל וכל, והסביר: הוא רוצה שלבחורים יהיה את אפשרות הבחירה בזמן הפנוי, וכך כל אחד יוכל להוכיח האם הוא באמת נותן את הזמן האישי שלו ללמוד תורה!

המשיך הרב דערען ואמר: הרבי רוצה מאתנו שנתן את הזמן שלכאורה

נראה הזמן "שלנו" ללמוד

משהו מעבר למה

שלמדנו בכתה, או

לחזר שוב על

הלמוד שלמדנו!

זוהי החלטה

שכדאי מאד לקבל

על עצמנו.

לפני זמן לא ארוך, סימו תלמידי כתיב ג' בשעה טובה ומצלחת, את למוד מסכת ביצה.

לרגל הסיום יצאנו יחד למסעדה החלבית שבבנין בית הכנסת, וערכנו "חסידישע פארברענגען" (=התועדות חסידית) בהשתתפות הרב זלמן שמעון הכהן שיחי' דערען.

הרב דערען התוועד וספר

לנו על י' שבט של שנת

תש"ל. אשר מכנה

בפי החסידים: "י'

שבט הגדול". הוא

נקרא כך בשל

העבדה שאז נערך

סיום והכנסת "ספר

תורה של משיח".

שהוא ספר תורה

מיחד במינו שבכתבתו

החל הרבי הרי"צ.

לכבוד יום הגדול והקדוש י' שבט,

התכוננו כל החסידים והתמימים,

והחליטו להוסיף בלמוד התורה.

בישיבת תומכי תמימים המרפזית

בארץ הקדש אשר בכפר חב"ד, החליטו

התמימים יחד עם ראש הישיבה הרה"ג

יעקב הכהן כץ, שבישיבה יוסיפו בכל

יום שעה נוספת של למוד התורה בסוף

יום הלמודים, (שגם פכה הסתים בשעה

די מאחרת...)

הרב כץ הודיע לרבי על ההחלטה

במיחד כעת, בימי הקיץ

הארכים ובימים של ספירת

העמר שבהם אנו מתכוננים לקבלת

התורה בחג השבועות, עלינו לזכר

להקדיש חלק מהזמן הפנוי שלנו, שאנו

עושים בו כל מיני דברים כמו משחקים,

קריאת ספרים וכדומה - כדי להוסיף

בלמוד התורה הקדושה.

כך נתכוננו לחג השבועות ונגרם נחת

רוח לרבי נשיא הדור!

(מעבד ע"פ שיחת הרבי)

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' דוד ורעייתו רחל ריסא ע"ה חנזין

זמני השבת

כניסת השבת:
19:58

צאת השבת:
21:29

עיתון 'החיי' - עריכה: ר' שיעל'ה גרוס מערכת: ר' אבי גדז', ר' יוסף יצחק דליון, ר' אפרים אלטשולער, ר' אברימי גבירן, הת' אוריה ג'ורי, הת' נפתלי רייניץ עיצוב: ר' אברמי זקם

פניות, תגובות והערות ניתן לשלוח לכתובת: achayalru@gmail.com

השנה - כולם יודעים את כל פרקי אבות בעל פה, ומטהרים את האוויר!

השנה - כולם בקיאים בחומר הנלמד בביתה בגמרא, שקלא וטריא בעל פה!

השנה - כולם משננים עוד ועוד משניות ודפי גמרא!

השנה - כולם מנצלים את הזמן, כולם לומדים, כולם זוכים!

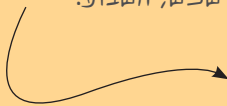
פרטים על לוחות המודעות, ואצל מחנכי הכיתות

נפתח מהצד השינון השנתי!

לרגל כ"ח ניסן, בעקבות ההתוועדות הפעילה שנערכה בכיתה. טיבסו תלמידי ביתה ה' עלה, פה ואיך יש לעשות כדי לקבל את פני המשיח בפועל ממש! אחת התוצאות לפניכם: מידי יום, בכל הפסקה, תלמידי ביתה ה' בוחנים את תלמידי החדר על תניא בעל פה, ובמובן דואגים גם ל'נפש הבהמית' לרצות להשקיע בזה...

תלמידי ביתה ה', יצאו יחד עם המחנך ר' פנדי מרקוביץ לשעת לימוד חוויית בפארק שטוף שמש, השבוע.

לרגל סיום מסבת ביצה, תלמידי ביתה ג' התוועדו במסעדה החלבית יחד עם פחנך הביתה ר' שפחה גרפונקל ועם הרב דערען שיחי, ויצאו לשעת משחק מהנה בפארק.

ספירת העומר

לכל שאלה? תשובה!

הרב יוסף יצחק מרזל

מצוות עשה מן התורה שסיפור כל אחד מישראל שבועה שבועות מיום הבאת קרבן העמר. יש אומרים שבזמן הזה, שאין בית המקדש קיים ולא מקריבים את העמר, אין מצוה זו נוהגת אלא מדברי סופרים.

מזה שכתוב: "וספרתם לכם" אנו לומדים שכל אחד ואחד חייב לספור בעצמו. מי ששמע את הספירה מחברו, יש אומרים שיצא ידי חובה, היות ש"שומע כעונה" וכאילו הוא בעצמו ספר, אך יש חולקים ולדעתם צריך ספירה לכל אחד ואחד. ולכן עליו לספור בעצמו ממש. להלכה יש לספור לבד.

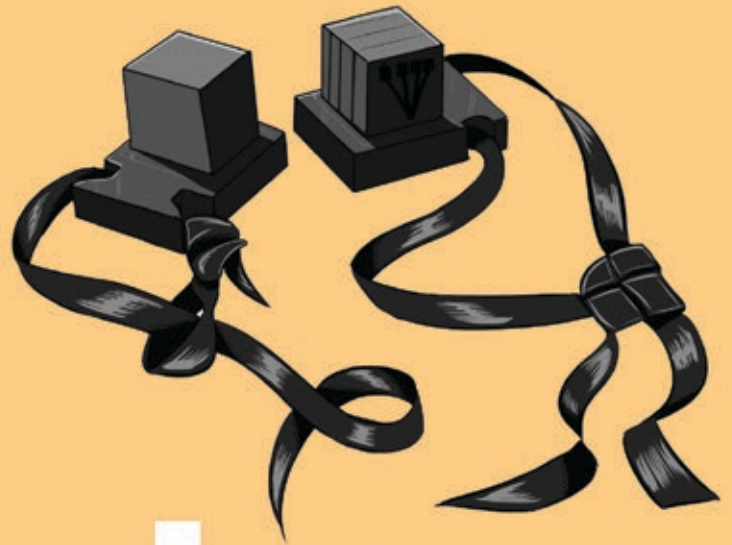
אבל בברכה, אם רוצה לכל לצאת בברכה של החזן, ואם רוצה מברכה לעצמו. והמנהג לברכה בעצמו, כמו שאנו עושים בברכת טלית ותפלין.

מקורות: שו"ע אדה"ז סימן ר"ג סעיף ו' סימן תפ"ט סעיפים א', ב', ל"ב, י"ד.

האם אפשרי לצאת ידי חובת ספירת העומר מהחזן, ומה בקשר לברכה?

בשבוע הבא: אם שמע את הברכה מהש"ץ, הייתכן שיצא כבר ידי חובת הברכה?

רוחות מלחמה בארץ הקודש, מדינות ערב
מצחצחות חרבות, ומתכננות את השמדת עם
ישראל רח"ל * לפני 50 שנה, הכריז הרבי
לראשונה על 'מבצע תפילין' כדי להרבות
בזכויות, ולהטיל מורא ופחד על האויבים *
במלחמת בזק שזכתה לכינוי: "מלחמת שעות
הימים", ניצחה המדינה הצעירה את כל צבאות
ערב, ו'מבצע תפילין' - שינה את פני היהדות
כולה עד היום * ויראו סמך

תפילין שנל ניצחון

הימים ימי חדש איר של שנת תשכ"ז.

ישראל הקטנה מציגת 19 שנה למלחמת השחרור, וזוכה
לשנים שקטות בגבולותיה. אף לפתע רוחות מלחמה
מנשבות. נשיא מצרים נאצר מאגד את העולם הערבי
למלחמה נגד ישראל - מלחמת השמדה.

העם היושב בארץ, מרגיש את טבעת הנזק מתהדקת.
צבאות סוריה, ירדן ועיראק, מצטרפים לשדה הקרב, והאיום
מוחשי מתמיד. ובתחנת הרדיו "קול הרעם" בקהיר מכריזים
שוב ושוב: "אנחנו נשלים את מלאכת הגרמנים..."

צהרי יום ראשון - ח"י באיר. תהלוכת ל"ג בעומר של
ילדי ניו יורק, מתקיימת בחזית בגן 770. בצעדה לכבודו
של רשבי משתתפים הילדים מ"מסבות שבת", ותכנית
"של"ה", והרבי נואם בפניהם מעל בימה מיחדת. ימים
ספורים קדם שפורצת המלחמה, מכריז הרבי כי אין מה
לפחד, עם ישראל עוד יראה נסים גלויים. הרבי מוסיף את
הפסוק: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליה - ויראו
ממד", ומדגיש את דרשת חז"ל על הפסוק: "אלו תפלין
שבראש".

יומים לפני פרוץ המלחמה, בשבת שלאחרי ל"ג בעומר,
יוצא הרבי בהכרזה שחוללה מהפך בעולם היהודי, ההכרזה
על "מבצע תפילין":

"בתקופה הנוכחית צריכה להשתדל מאד ולדאג שכמה שיותר
יהודים יניחו תפלין, משום שבמצות תפלין ישנה סגולה

הרב הצבאי הראשי הרב גורן תוקע בשופר
לאחר נצחון הקרב בעיר העתיקה

ציפים, שקופצים לקרקע ומחפשים מיד את החב"דניקים עם התפלין... מתזה שכיח היה לראות על צריחי הטנקים, ובין הפגזים ושרשראות הקליעים, חיל עומד ומניח תפלין של ראש וקורא בקול: "שמע ישראל".

כאשר ברחובות ערי ישראל חרקו ושרשראות הטנקים ותיילי המלואים עלו על הגיפים, שלטי צנק קראו: "יהודי! הנח תפלין וסיע לנצחון המצרכה!".

ששה ימים בלבד ערכה המצרכה; שהתהפכה במהירות ממצב של התגוננות ופחד מהשמדה, למצרכה מהירה בו נצחה ישראל את חמש צבאות ערב והנחילה להם תבוסה כואבת. השמדה מאסיבית של חילות האויר, כבוש רמת הגולן וסיני, וכמובן - אחודה של ירושלים, ושחרור הכתל המערבי!

הלחימה הסתיימה - ה'מצע' ממשיך

ההתעסקות סביב 'מבצע תפלין' לא פסקה גם בסיום המלחמה והנצחון המזהיר. קהל החסידים המשיך לצאת לרחובות של עיר ולצסק בזכוי יהודים בהנחת תפלין.

מיחדת לכך שיהודים יצאו בשלום מקשוי המצב הנוכחי..

הגמרא פוסקת "כל המניח תפלין מאריך ימים", ולכן כל אלה שיניחו תפלין מבטחים שתהיה להם אריכות ימים..."

הרבי הוסיף ואמר, כי אלו שיניחו תפלין לזכותם של הלוחמים בקרב, יעזרו להם להפיל פחד על האויבים.

תפילין בחזית

מיד בצאת השבת, נשלח מברק מיחד לצעירי חב"ד בארץ, ובו דברי קדשו של הרבי ובהוראה לזכות את חייילי ישראל בהנחת תפלין.

חסידי חב"ד בארץ, התגייסו מיד למשימה. תמימים ואברכים, בעלי צסק וזקנים, יצאו במאורגן מכפר חב"ד וירושלים, והעמידו דוכני תפלין. בתל אביב נפתחו עשרה מוקדים ברחובות מרכזיים, בהם הציעו לעוברים ושבים להניח תפלין. קבוצות מיחדות יצאו גם למעוזי צה"ל בגולן ובנגב, וזכו את החילים במצוה.

החילים, למרות העיפות מהקרב הקשה, נצמדו בתור כדי לזכות במצוה חשובה זו. הנגמשיים המאבקים, פורקים מתוכם חילים

חיילי צה"ל בנותל המערבי לאחר שחרור

בחג השבועות, כשבועים לאחר ההכרזה על המבצע, אמר הרש"ג לרבי, כי אומרים שמא אלה יהודים הניחו תפלין". הרבי הגיב בתמיחה: "רק מאה אלה?..."

הרבי בקש מאנשי צעירי חב"ד לקבל דו"חות מסדרים של שמות היוצאים למבצע תפלין, זמן ומקום הפעילות, וכמה

צילום: מריץ כהן, לע"מ

הרבי בתהלוכת ל"ג בעומר תשכ"ז

מבצע תפילין במירון, תשל"ז. צילום: משה מילר, לע"מ

הרבי: "ההתעוררות הרבה אשר כבודו גרם בלב כמה מאחינו בני ישראל על ידי הנחת תפילין ליד הכתל המערבי, שגם זה זכה לפרסום ומצא הד רחב והכי חיובי בשכבות שונות של העם...".

ברחבת הכותל המשוחרר

ברחבת הכתל המערבי, ששפצה והורחבה מאז כבוש הר הבית, הוקם דוכן תפילין. ההמונים שנהרו אל הכתל בהתרגשות, אצו לדוכן חב"ד ונהיחו תפילין. במשך 19 שנה לא זכו להתקרב אל המקום הקדוש, ורב העם לא זכה מעולם לגעת באבניו! כעת, כשהמקום שחרר והיה בשלטון ישראל, נהרו אליו ההמון. תוך שנה מיום הקמת הדוכן, נרשם בו מספר שיא של מיליון הנחות תפילין!

גם ההצעה הזאת הגיעה מהרבי. במברק ששגרה המזכירות נכתב:

"הצעת כ"ק אדמו"ר שליט"א שאם רק אפשר לסדר אצל הכתל סכה תמידית להנחת תפילין... וכדאי להדפיס בפורמט קטן

יהודים זכו בתפילין.

אל קריאת הקדש של הרבי מצטרפים גדולי ישראל, רבנים מפורסמים ואדמו"רים. כלם ראו את ההתעוררות הגדולה שפרצה בעם ישראל ואת התרוממות הרוח מהנצחון, ושללו את קהל שומעיהם להצטרף לחסידי חב"ד ולקריאת הרבי מלויבאוויטש, לצאת ל"מבצע תפילין".

הרבי לא חדל לדבר ו"להרעיש" אודות מבצע תפילין אחר סיום המלחמה. בחדשים הבאים עורר הרבי שוב ושוב על החשיבות לצאת לרחובה של עיר, ולזכות את עם ישראל.

חשיבות מיוחדת יחס הרבי לכך שבכירי הצבא, המפקדים והגנרלים ששתפו גם הם במבצע וניחו תפילין בפמבי.

במכתב ששלח הרבי לאלוף אריאל שרון, שתמונתו בשדה הקרב עטור בתפילין חוללה רעש בישראל, כותב

צילום: פריץ כהן, לע"מ

צילום: משה מילנר, לע"מ

בְּרִכּוֹת תְּפִלִּין וּקְרִיאַת שְׁמַע וּלְחֻלְקֵם חָנּוּם.. וְגַם לְמַכּוֹר שָׁם תְּפִלִּין בְּדוֹקוֹת, וּבְמַחִיר מִיְמֵי מַלְיָא..”

וְאָכֵן אֲנִישׁ צִא"ח בִּירוּשָׁלַיִם הִקִּימוּ אֶת הַדּוֹכָן בְּכַנְיָסָה לְרַחֲבַת הַכְּתָל, וְאֶרְגָּנוּ מִשְׁמֵרוֹת שֶׁל אֲנִ"שׁ שִׁתְּפָעְלוּ אוֹתוֹ כָּל יוֹם - כָּל הַיּוֹם. בֵּין הַיְהוּדִים שֶׁבִקְרוּ בַּדּוֹכָן וְהִנִּיחוּ תְּפִלִּין, הָיוּ אֲנִישׁ צָבָא וְשָׂרֵי מְשָׁלָה, כְּמוֹ עֶזֶר וַיְצַמֵּן וּמִשָּׁה דִּין. הַרְבֵּי בִקְשׁ לְפָרְסֵם אֶת תְּמוֹנוֹתֵיהֶם עֲטוּרִים בְּתְּפִלִּין לְקַהֵל הַרְחֵב, עַל מְנַת לְעוֹדֵד אֶת הַכָּל לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין.

למה תפילין?

כְּמוֹ כָּל דְּבָר טוֹב שֶׁבִקְדָּשָׁה, גַּם עַל הַהֲתַעֲוֹרוֹת בְּ"מִבְּצַע תְּפִלִּין" קָמוּ מַתְנַגְדִּים וּמְקַטְרָגִים. הַחֲסִיד ר' נִיסָן נְמַנוֹב שְׁמַע מְהַרְבֵּי בְ"יַחֲדוֹת", כִּי בְּמִבְּצַע תְּפִלִּין הַתַּעֲוָרָה הַצַּד שֶׁכּוֹנֵנָה, הִלְעוֹמַת זֶה", וְהַחֵל לְקַרֵּר וּלְהַחֲלִישׁ.

לְמַרּוֹת שֶׁדָּרָשׁ בִּקְדָּשׁ שֶׁל רַבְּנּוּ הִיָּתָה בְּדָרָךְ כָּלֵל לֹא לְהַתְיַחֵס אֶל אוֹתָם טוֹעֵנִים וּמַתְנַגְדִּים, כְּאֵן הַחֲלִישׁ הַרְבֵּי לְעֲנוֹת עַל

האלוף אריאל שרון מניח תפילין בשדה הקרב

שְׁאֵלוֹתֵיהֶם, וּלְהַשִּׁיב עַל טַעְנוֹתֵיהֶם:

עַל הַטַּעְנָה "מַה הַתּוֹעֵלַת בְּהִנְחַת תְּפִלִּין בּוֹדְדָת"? עֲנָה הַרְבֵּי כִּי מְדַבֵּר בְּרַבִּים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְפָעֲמִים רַבּוֹת. הוּא הוֹסִיף לְכַף אֶת דְּבָרֵי הַרְמָבַ"ם כִּי צָרִיךְ כָּל אָדָם לְרַאוֹת אֶת הָעוֹלָם שְׂקוּל, וְכָל מַעֲשֵׂה טוֹב וְלוֹ הַקָּטָן בְּיֹתֵר - מְכַרֵּעַ אֶת הַכֶּף.

מְדוּעַ דּוֹקָא מְצוֹת תְּפִלִּין? הֵם שְׂאֵלוּ. עַל כֶּף הַשִּׁיב הַרְבֵּי, כִּי הָיוֹת וּבִתְקוּפָה זוֹ צְרִיכִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשִׁמְרָה מִיַּחַדָּת, וּלְהַטִּיל פֶּחַד עַל הָאוֹיְבִים - זוֹהִי סְגוּלַת הַתְּפִלִּין: "וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ! וְעוֹד, שֶׁהִיָּה זֶה בְּסַמִּיכוֹת לְחַג הַשְּׁבֻעוֹת, וְעַל מְצוֹת תְּפִלִּין אֲמָרוּ חַו"ל: "קִיָּמוּ מְצוֹת תְּפִלִּין, וּמַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאִלוֹ אֲתֶם גִּעְעִים בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה".

הוֹסִיף הַרְבֵּי וְאָמַר, הָרִי עַל אֵלוֹ שֶׁלֹּא הִנִּיחוּ תְּפִלִּין מְעוֹלָם - הַנִּקְרָאִים: "קְרַקְפָּתָא דְּלֹא מִנַּח תְּפִלִּין" - נֶאֱמָרוּ דְּבָרִים חֲמוּרִים, וּמִמֵּילָא אֲפֵלוּ בְּפַעֲלָה אַחַת וַיַּחֲדָה שֶׁל הַנְּחַת תְּפִלִּין, הָאָדָם יוֹצֵא מִגְּדָר שֶׁל "קְרַקְפָּתָא"!

הַחֲסִידִים בְּכָל הָעוֹלָם, מְנַצְלִים כָּל הַזְּדַמְנוֹת לְ"מִבְּצַע תְּפִלִּין" שֶׁיִּסַּד הַרְבֵּי. גַּם הַ"תְּמִימִים" - תְּלַמִּידֵי הַיְשִׁיבוֹת, מְנַצְלִים אֶת הַזְּמַן הַפְּנוּי בְּכָל שְׁבוּעַ בְּיוֹם שְׁשִׁי - וַיּוֹצְאִים לְכָל רַחֲבֵי הָעָרִים וּמְזוֹכִים יְהוּדִים רַבִּים כָּל הָאֶפְשָׁר בְּהִנְחַת תְּפִלִּין.

הַשָּׁנָה - לְרַגֵּל 50 שָׁנָה לְמִבְּצַע תְּפִלִּין - מוֹסִיפִים הַחֲסִידִים וְהַפְּעִילִים בְּכַמוֹת וּבְאִיכוֹת, מִיִּסְדִּים מְקוֹמוֹת חֲדָשִׁים, וּמַתְגַּבְּרִים אֶת הַנּוֹכְחוֹת בְּמְקוֹמוֹת הוֹמִי אָדָם - עַל מְנַת לְגַרֵם לְכַף שֶׁלֹּא יִהְיֶה יְהוּדִי שֶׁלֹּא יִזְכֶּה לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, בְּרַגְעִים הָאֲחֻרוֹנִים שֶׁל

האלוף עזר ויצמן מניח תפילין

מלחמה עולמית

אראס, צרפת. קיץ שנת תרע"ד

לכבוד: לאון ידידי היקר!

נעים לי מאד לכתב לך שוב. קבלתי את מכתבך האחרון קצת באחור משום מה..

אני יושב כעת בעליית הגג של ביתנו, הרחק מכל ההמלה השוררת בחוץ. אתה נדאי לא מבין על מה על אני מדבר.. המלה? כאן בעיר השלונה והשקטה ביותר במחוז ארטואה (- המחוז הצפוני של צרפת)...

בטח שמעית על המלחמה שפרצה לפני זמן קצר. לפני כמה שעות הודיעו השלטונות לכל תושבי העיר על פנוי מידי של כל התושבים למחוזות הדרומיים של צרפת... הורי אורזים למטה את תפצינו, ועוד מעט יקראו לי .. לכן אכתב בריאות.

המלחמה הזו מעצבנת ולא נעימה. ככה לעזוב את הבית ולקחת רק תפצים הכרחיים... אבל מצד שני אני קצת שמח. אנחנו נלמד את הגרמנים לקח! סוף סוף נתוויר ליחינו את המחוזות האבודים של צרפת - אלזס ולורניין! לאחר יותר 40 שנה של כבוש הגרמנים. אנחנו נראה להם מהו כחה של צרפת! אנו נפגס במהירות לבירתם של הגרמנים, ונלמד אותם שלא מתחילים יותר עם צרפת... זה לא יאריך יותר מידי זמן. כך שלא נורא לי לעזוב את הבית לזמן קצר, אני מוכן לסבל מעט בשביל כבודה האבוד של צרפת!

אתה אולי קצת תמה מדוע מפנים אותנו, הרי אנו יושבים לצד הגבול עם בלגיה הנייטרלית (=בלתי מערבת), ולא לצד הגבול עם הגרמנים! האמת היא, שבמקרה הזה הגרמנים קצת הפתיעו אותנו. אנחנו סמכנו על קו הביצורים החזק הבנוי לאורך הגבול עם גרמניה הפולל מצודות חזקות המבוצרות היטב, אך הגרמנים כנראה ידעו על כך, והחליטו לתקף את בלגיה שכנתנו למרות שהיא כלל מערבת בשום צד בלתימה!

לגרמנים האלו אין שום גבולות.. הם עושים ככל העולה על רוחם! מרגישים שהם מלכי העולם! הם עוד ילמדו מנחת זרוענו!

בכל אופן, הדבר יצא לטובה. אסביר לך: הבריטים השכנים המתנשאים... שעד עכשו לא רצו ללחם לצדנו, נכנסו כעת אף הם למלחמה. הם כרתו ברית עם בלגיה לפני כמה עשרות שנים, והצהירו שישמרו על עצמאותה של בלגיה. לכן, בעל פרכם הם הצטרפו למלחמה יחד אתנו ועם רוסיה.

הבריטים כבר החלו לשלח כוחות לתוך ארצנו, ועוד מעט יגיעו לקו החזית. אולי אפלו יצא לי לראות את גדודי החילים, אני סקרן לראות כיצד הם נראים.

אתה בודאי מצפה לשמע קצת ערכונים מהחזית. מיד כשתהיה לי פסת מידע נוספת אשלח לך במכתב. אני מקווה שמכתבי זה יגיע ליצדו בזמן, אי אפשר לדעת כיצד יעברו שרותי הדאר בזמן המלחמה.

עכשו עלי לרדת למטה ולעזור להורי לארוז, ולצאת למסע לדרום. אל דאגה ידידי היקר, לא יאריך הזמן ואנו נחזר בשלום לביתנו...

מקווה לבשר בשורות טובות

מרק פטום

אלברט ז'רנייס

תקציר: לאחר שנרצה יורש הכס של האימפריה האוסטרו-הונגרית, וסרביה לא עמדה באולטימטום, נפתחה המלחמה.

מעצמה נוספת הצטרפה אל אוסטרו-הונגריה - גרמניה.

ואלו סרביה זכתה לגבוי מרוסיה. רוסיה החלה - בצעד מאים - לגייס את אנשי המלואים.

בשלב זה גרמניה התערבה, ובקשה מרוסיה להסיג את כוחותיה, אחרת היא תכריז עליה מלחמה. רוסיה סרבה, וכך ב-ט' באב, הצטרפו גם רוסיה וגם גרמניה למלחמה באופן רשמי.

יומים לאחר מכן הכריזה גרמניה מלחמה גם על בת בריתה של רוסיה - צרפת.

כמעט כל יבשת אירופה היתה בתוך המלחמה. חוץ מבריטניה, שהשתדלה בתחלה שלא להתערב. אך לבסוף, הצטרפה גם היא, כפי שנוכל לקרא במכתב שלפנינו:

מצטרפים ללחימה

גשרי העיר לייז' ההרוסים

ר' יוסי דלווין

קרב לייז'

מפתיע, נואש, ועקוב מדם...

הקרב הראשון במלחמה, שהיתה עתידה להמשיך למעלה מארבע שנים, ולגבות עשרות מיליוני פצועים והרוגים, נקרא בשם קרב לייז'.

הדרך לכבוש בלגיה, עוברת דרך לייז' שהיתה העיר המבוצרת ביותר בכלגיה באותה תקופה. העיר וביצורה חולשים על המעבר למדינה - בין יערות הארדנים הצפופים בגבול הדרומי, ועד לגבול עם הולנד בצפון.

בנוסף לכך, העיר שוכנת על קו הרכבת הראשי שמחבר בין גרמניה לבריטל ובהמשך עד לפריז. כבוש לייז' היה דבר חיוני בשבילם כדי שיוכלו להשתמש בקו הרכבת כחפשיות ולהעביר את כוחותיהם מגרמניה לצרפת.

אלו הכוח הבלגי בפקודו של הגנרל
הבלגי "ז'ואר למאן" מנה רק כ-
36,000 חיילים

הכוח הגרמני התקר בפקודו של גנרל
"אוטו פון אמין" מנה כ-59,800
חיילים

העיר לייז' בשנת 1650 למניין

היום הראשון

התותחים רועמים, והגרמנים באים...

בשעות הערב של י"ב אב, הגיעו חיילי הצבא הגרמני אל גדות הנהר. התכנית המקורית היתה לחצות את הנהר על פני הגשרים הרחבים. אך להפתעתם של הגרמנים, שצפו שבלגיה לא תתנגד למעבר כחותיהם לצרפת, הגשרים השמדו לפני כן על ידי הבלגים.

כשהתחילו הגרמנים לחצות את הנהר על דוברות (=כלי שיט שטוחים, קצת דומה לרפסודה), פתחו הבלגים באש, והגרמנים מצאו עצמם בעיצומו של קרב מבלי שהתכוננו לכך. עד סופו של אותו יום, הצליחו כחות גרמניים לחצות את הנהר בצפון העיר וצדה המזרחי, ואלו בדרום נעצרו הגרמנים על ידי הבלגים. למרות שמספר הלוחמים היה קטן משל הגרמנים, הצליחו הכחות הבלגים לבלם את ההתקפה הגרמנית תוך גרימת אבדות קשות לגרמנים.

למחרת בבקר פתחו הגרמנים בהתקפה רגלית על ארבעת מבצריה המזרחיים של לייז', תוך שמוש מרבה בתותחים. הפגזים של התותחים היו קלים מכדי לפרץ את המבצרים ולא הצליחו לגרום נזק ממשי. לעצמת זאת, התותחים הבלגים קטלו את השורות הראשונות של הגרמנים.

המעוט הגרמני שפן הצליח להגיע למרוח בין המבצרים (לשם לא יכלו הבלגים לכונן את התותחים) - נהרגו על ידי אש מקלעים בלגית. גופות הגרמנים נעזמו אחת על השנייה עד שיצרו קיר בגובה של מטר אחד! אך מכיון שהיו רבים, למרות מספר ההרוגים הנבונה, הגיעו עוד ועוד גרמנים.

אחד הקצינים הבלגים תאר זאת כך:

"הם לא עשו כל מאמץ להתפרס. אלא עלו, שורה אחר שורה, כתרף. וכאשר קצרנו אותם, נעזמו הנופלים זה על גבי זה במחסום גורא של מתים ופצועים, שאים להסתיר את המטרות מהכלים שלנו, ולגרם לנו לתקלות... מובן שגם לנו היו אבדות, אך הן היו קלות בהשוואה לשפיכות הדמים שעשינו באויבנו"

בפרק הבא: על המשך הקרב החשוב, ועל ההפצה האוירית הראשונה בהיסטוריה!

תותח הוביצר. בו ירו הגרמנים לעבר בלגיה

ליובאוויטש והייליגה

מסע מרתק בעקבות החסידים עם ר' אבי גדו'

הרב ישראל גייקובסון - ב

שליחות נדירה

הקרובים המיוחדים שקבל המשפיע ר' ישראל גייקובסון מהרבי הרנייץ נודעו לשים דבר. בשנת תרפ"ה, ביום ההילולא של הרבי הרש"ב, שלח הרבי הרנייץ את ר' ישראל להשתטח על ציון אביו ברוסטוב, ואף הפקיד בידיו חבילת פניי"ם וביניהם 'פדיון נפשי' אישי של הרבי הרנייץ בעצמו.

בעוד ר' ישראל עומד בהתפעלות מהשליחות שהטלה עליו, הורה לו הרבי הרנייץ: "את כל הפניי"ם רק תניח על הציון הקדוש ואל תקרא אותם, אכל את 'פדיון הנפשי' שלי תקרא - פעם אחת בלבד!" הרבי הוסיף ובקש: "אל תקרא אותו לפני כן, אל תעתיק ואל תראה אותו לאף אדם!"

לפני שצא מחדרו הקדוש של הרבי, פנה אליו הרבי בשאלה: "ישראל, האם יודעהנך כיצד לדבר אל אביי?" ר' ישראל על עמד על

מקומו המום ולא ידע מה להשיב. הרבי המשיך ואמר: "יש לדבר אל אבי כפי שמדברים ביחידות".

אחרי הרבה שנים גילה הרב גייקובסון שהחלק הראשון בפני"ם של הרבי הרנייץ עסק במצבו האישי של הרבי בתור רבי. חלקו השני של הפני"ם התנחם לצרכיהם של החסידים וכל היהודים בכל מקום והתמודדות בה הם נמצאים, והחלק האחרון הקדש לבקשת ברכה עבור בני ביתו ואנשים נוספים.

כללים לאופנה חסידית

ר' ישראל תאר מספר פעמים את דמותו של החסיד ר' טוביה בלקין. ר' טוביה הגיע לאמריקה ובאישיותו המיוחדת, בספורט המעוררים והנגונים הרבים שהיה שר בכל הזדמנות פעל רבות בקרב היהודים המקומיים.

כשהיה ברוסקה, היה לו ר' טוביה חבר טוב ושמו ר' שמואל היין. שני החברים החליטו ביניהם שרק כשישבו ביחד יגידו 'לחיים'. התנועדותיהם היו הזדמנות נהדרת לחוש מקורב את טוב הטעם של דרכי החסידים.

באחת ההזדמנויות, פנה ר' טוביה אל ר' שמואל וסובב לו את הפובע על ראשו. ר' שמואל הביע את תמיהתו ור' טוביה הואיל להסביר - בסגנונו המיוחד:

"בתחלה, חבשו היהודים פובעים צגלים ללא כל מסגרת, כמו כפות גדולות. כך יכלו בכל רגע להרים את עיניהם אל המרום ולקיים את דברי הפסוק "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". באשר ממשלת רוסיה גזרה גזרה שכל התושבים מכרחים לחבש פובעים בעלי מצחיה, הבינו החסידים שהיה זה כדי למנוע מיהודים את ראשי התבות שמ"ע - שאו

מרום עיניכם. ובכל זאת, כאשר היו מסיטים את המצחיה אל הצד, היה נתן להתבונן - "מי ברא אלה".

מה עשה היצר הרע! התנחם והמציא כובע ולו מצחיה לכל הפונים, כדי שהמסגרת השלמה תסתיר מיהודים את המרום לחלוטין!"

הרב גייקובסון הבהיר שלמרות הלחוחות החסידית שבדברים, ובהתאם לדרישות המשפיעים ברוסקה שחסידים המהגרים לאמריקה לא יחליפו את התלבשות שהיתה נהוגה ברוסקה בסגנון האמריקאי, הרבי הרנייץ בן דרש מהתמימים ללבש חלצות ולענב עניבות - פינו שהתנגד מאד לבליטות.

הרבי הרנייץ הדגיש, שמכיון שהיום כך הוא קוד הלבוש באמריקה, לא צריכים להתפעל משנוי הלבושים ואין זו פגיעה אלא החלטה שפד תהיה צורת הלבוש החסידית ללא התבליטות מיתרת המאוסה מאז ומתמיד על החסידים. גם הרבי נשיא דורנו הורה לשלוחים ומנהלי מוסדות מסימים לענב עניבה.

חשוב לציון, שכאשר שלח הרבי את הרב דוד רסקין לשליחות מסימת, שאל ר' דוד האם עליו לענב עניבה כדי שהתדמית לא תפגע בהצלחת השליחות. ועל כך ענה הרבי:

"בחור חסידי אינו צריך לענב עניבה. וזה שהנני מענב, זה רק בגלל שפד הלך חותני הרבי (הרנייץ), אף כשנוסעים לשליחות, הנה בדרך ארעי יכולים לענב עניבה..."

כל הנוצץ זהב

כלנו יודעים מהו זהב. זהו חומר יקר מאד שממנו מכינים תכשיטים וכלים יפים. אך כיצד מייצרים את הזהב?

מקורו של הזהב הוא מהאדמה, כמו הרבה דברים טובים שהם ברא בעולם, וכמו כל סוגי המתכות.

מדוע הזהב יקר יותר ממתכות אחרות שנמצאות באדמה? התשובה היא פשוטה: בשל היותו נדיר יותר, ונתקשי הגדול למצוא זהב איכותי ונף.

כמה זהב?

כשהזהב מצוי בצורה נוזלית, צבעו ירק כהה. אף בדרך כלל הזהב נמצא בגושים זעירים (שנקראים צפרות זהב), ולפעמים מוצאים גם גושים גדולים של זהב.

בשנת היתרכ"ט נמצא באוסטרליה גוש זהב שמשקלו היה שבעים (70) ק"ג!

הספרדים שכבשו את אמריקה מידי הילדים שנקראו אינדיאנים גלו כסא מלכותי שכלו עשוי מזהב טהור, משקלו היה 83 ק"ג.

"הבהלה לזהב"

בשנת ה'תר"ח גלה אפר אמריקאי בשם ג'יימס מרשל אבנים המכילות זהב בנהר סקרמנטו שבקליפורניה. הידיעה על מציאת הזהב התפשטה בקלות. ועד מהרה נהרו לאזור רבבות אנשים מכל רחבי העולם בתקנה למצוא זהב ולהתעשר.

בעבר, מחפשי זהב הפיקו אותו על ידי שהיו מכניסים את הזהב המלכלך מהאדמה לתוך מים. הזהב, שהוא כבד יותר - שוקע, והעפר עולה כלפי מעלה על ידי נענוע המים. כיום עושים זאת בצורת מכונות טלטול ושטיפה גדולות, שמפזקים את הזהב מהבץ.

הזהב הטהור הוא מאד רך, וקשה מאד להשתמש בו. לכן מערבבים אותו עם מתכות אחרות, כמו כסף ונחשת.

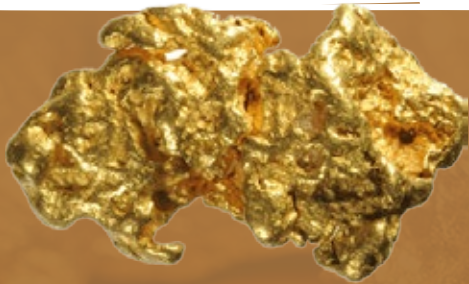

נוי מצווה

בתורה מזכיר הזהב פענן בנית המשכן, כחלק מהתרומות למשכן. חלק גדול מקלי המשכן והמקדש היו עשויים זהב, כדי להרבות בכבוד בית ה'.

כך גם בכל המצוות, אנו משתדלים לעשות את המצוות בצורה הכי מהדרת ויפה, ולכן פעמים רבות מוסיפים אלמנטים של זהב בבתי כנסת ובמקנאות טהרה. הנה לדגמא, רק בשנה שעברה נפתח כאן במוסקבה, במקוון חמ"ש מקנה מהדר, שהשתמשו בו רבות בזהב.

בריוק כמו שכתוב בפסוק: "לי הפסף ולי הזהב נאום ה'".

היפאת?

מקילוגרם אחד של זהב בלבד, אפשר למתח חוט דקיק של 2,000 ק"מ, או לרקע אותו ליריעה בגודל של 1,000 מטר רבוע!

אבי ופירקי

”אמר רב יהודה אמר רב
בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: כל
העולם כלו נזון בשביל חנינא בני
וחנינא בני, דיו בקב חרובים, מערב שבת
לערב שבת...”

הוא היה אומר

דמויות בפרקי אבות

הי, תראהו
הספרים נופלים! תוכל
לעזור לי להרים אותם?

רבי חנינא בן דוסא

התקופה: הדור הראשון
לתנאים, בסוף ימי הבית השני

מקום מגוריו: העיר 'ערב'
שפגליל, ('ערבא' כיום)

רבו: רבי יוחנן בן זכאי

תאריך פטירתו: א' בתשרי

בעל הנס

כבר במושנה מספר על רבי חנינא
שהיה מתפלל על החולים, ואמר "זה
חי, זה מת..."
"כיצד אתה יודע?" שאלו את רבי
חנינא.
ענה להם: "אם תפילתי שגורה בפי -
יודע אני שתפילתי התקבלה!"

למה הלא את
הספר ביד?

אבי לערוד...

הגמרא מספרת על מקום אחד שהיה בו ערוד
(יצור כלאים ארסי, הדומה לנחש). כל מי שהיה
עובר שם - היה הערוד מכיש אותו. פחדו כלם
לעבר במקום זה, עד שבאו וספרו לרבי חנינא.
"הראו לי היכן הוא" בקש רבי חנינא, ויצא לדרך.
על פתח החר של הערוד עמד רבי חנינא, והמתין.
כשיצא הערוד - ארע דבר פלא: ברגע שנשך את
עקבו של רבי חנינא - מת היצור הנורא. לקח רבי
חנינא בן דוסא את הערוד לבית המדרש, ואמר:
"לא הערוד ממית, החטא - הוא שממית!"
באותה שעה אמרו: "אוי לו לאדם שפגע בו
ערוד, ואוי לו לערוד שפגע בו רבי חנינא
בן דוסא..."

החומץ שדלק

בערב שבת אחד בין השמשות,
ראה רבי חנינא את בתו כשהיא
עצובה. אמר לה: בתי, מדוע
נעצבת? אמרה לו: "כלי של
חמץ נתחלף לי בכלי של שמן,
והדלקתי ממנו אור לשבת."
אמר לה: בתי, מה אכפת לך?
מי שאמר לשמן וידלק, הוא
יאמר לחמץ וידלק!"
והיה אותו חמץ דולק והולך כל
היום כלו, עד שהביאו ממנו
אור להבדלה...

אתה פמיד
אומר לצריף ליהיו לי
"דברי תורה ביד".

לא מצפיק שהתורה
תהיה ביד, צריף ללמד
ולהגניס אותה פנימה, אל
הראש והלבו!

קב חרובים

גדול בתורה היה רבי חנינא, גדולי דורו היו משחרים
לפתחו, אך הוא היה עני מרוד. למרות המחסור שהיה מנת
חלקו, לא רצה להנות מן הצדקה, ולהזדקק לחסדם של בני אדם.
כדי שיהשבו שיש להם מזה לאכל היתה אשתו של רבי חנינא
מזליקה את התנור בערב שבת על מנת שיצא משם עשן, למרות
שלא היה בו דבר...
בגלל שהיה עני, מספר עליו בגמרא (שהזכרה בראש העמוד)
שהיה נזון מ'קב חרובים' במשך השבוע, לחם ודברים
אחרים - לא היה בידיו לקנות.

פותרים עם פרקי

בפוסטיקס מסתמך רעיון מתוך הפרק השבועי ב'פרקי'
אבות' - פרק ג', על פי באור של הרב.
האם תדעו לאיזו משנה הפנה?
תשובות אפשר להעביר למערכת העיתון - ולהשתתף
בהגרלה על פרס!

пробовать ничего и был вынужден принять с любовью эти страдания.

Так прошли мои дни праздника Песах в больнице: я был одинок, прикован к постели, не имея возможности встать с неё, представляя собой одну большую рану. И вот однажды мне очень захотелось встать со своей постели и помыться. Я обратился с этой просьбой к медсестре. Но, хотя она и знала, что я частично парализован, и мне не удастся сделать это, тем не менее позволила. Я стал пробовать подняться, увешанный трубками и датчиками от различных медицинских приборов. И мне удалось это сделать, вся присоединённая ко мне медицинская техника посыпалась с грохотом на пол. На шум сбежались медсёстры и, увидев меня, стоящего на ногах, растерялись. Они бросились сообщить о случившемся заведующему отделением, который поспешил прийти посмотреть на парализованного больного, который вдруг встал на ноги.

Врач был потрясён, увидев такую картину: парализованный прохаживается по палате, а на полу валяется медтехника. Я увидел врача и по его лицу понял, что он недоволен тем, что я повредил приборы. Я попытался извиниться, ведь мне разрешили встать, зная между прочим, что я не смогу сделать это по причине парализованности. Но кто мог себе представить, что эта шутка обернется серьёзными последствиями?

В конце концов врач сказал мне: «Если твое состояние настолько улучшилось, желательно, чтобы ты продолжал ходить по комнате и по коридору для того, чтобы ускорить процесс выздоровления».

И я начал потихонечку ходить. Боли были сильные, но я преодолевал их и ходил даже больше, чем требовалось. Понемногу стала возвращаться также сила речи. Начиная с первого дня после завершения праздника Песах, я явно пошёл на поправку: боли все уменьшались, дыхание крепло, сила речи возвращалась.

Врач сказал мне, что состояние несомненно улуч-

шается и в течение считанных дней он сможет меня выписать вопреки послеоперационному прогнозу, по которому мне предстояло пробыть здесь гостем больше месяца!

“Поверь мне, — сказал врач с искренностью, — мне не понятно, что произошло с тобой. Разрывы и осложнения наподобие тех, что были у тебя, срastaются не менее, чем за четыре-шесть недель. Однако ты вернулся в норму менее, чем за четверть положенного срока! Это выше моего понимания. Я могу сообщить тебе, что в конце недели я отпущу тебя домой. Тебе нужно будет только приходить на осмотр каждые три дня, чтобы следить, всё ли идет как следует”.

Вскоре он выписал меня домой, а когда через три дня я снова пришёл к врачу, тот сказал, что всё в порядке и нет нужды ни в каком врачебном обслуживании и дополнительном наблюдении».

После рассказа р. Якова, с которым произошла вся эта история, его брат р. Йешая заканчивает эмоционально:

— Только после того как я услышал рассказ своего брата, стали мне понятны слова Ребе о том, что что-то случилось с моим братом и его обещание, что всё пройдёт благополучно. Я выяснил, что в тот момент, когда Ребе постучал кончиками пальцев по записке брата и сделал своей рукой жест, сказав, что все пройдёт благополучно, стал поворотом, когда началось резкое улучшение в состоянии моего брата. Тяжёлый паралич, который, как прогнозировали врачи, должен был бы сопровождать его всю жизнь, перестал быть реальной угрозой. Состояние брата улучшилось, он смог встать и даже ходить, разрывы и разрезы внутренних органов и кожных покровов срослись невероятно быстро, и в течение считанных дней брат стал здоров — все произошло так, как и обещал Ребе, когда говорил, что все пройдёт благополучно!

вовремя. Поэтому я остановил машину посреди дороги и, найдя подходящее место для сжигания, собрал несколько палок и вместе со своим семилетним сыном сделал костёр, чтобы сжечь хамец.

Но в тот момент, когда я разжёл маленький костёр и бросил в него хамец, ко мне подошёл уборщик и начал ругать меня за то, что я разжигаю огонь в неподобающем месте и загрязняю дорогу. Он подозревал меня в намерении устроить пожар и причинить ущерб. И я объяснил ему, что в соответствии с еврейским законом, я должен сжечь прямо сейчас хамец, который находится в моём владении, и что я вовсе не хочу причинить ущерб, и скоро погашу огонь и уберу за собой.

Однако этот работник ничего не хотел слушать, он разъярился, пытаясь пресечь мои попытки развести огонь. И как это часто бывает у вспыльчивых арабов в порыве гнева выхватил из кармана нож и нанес мне глубокий и сильный удар в живот, так, что лезвие ножа прошло глубоко, достигнув позвоночника. Из раны рекой хлынула кровь — в этот момент я был в очень большой опасности.

Но даже пырнув меня и увидев кровь, которая хлестала из раны, он не успокоился и замахнулся на меня палкой. Но на мое счастье в это время мимо проезжал на своей машине еврей и, увидев меня, обливающегося кровью посреди дороги, остановился, усадил меня и моего маленького сына в свою машину и немедленно отвез в больницу.

Врачи тут же отправили меня на операционный стол. Операция длилась несколько часов: врачи зашивали все разрезы и разрывы сначала внутренних органов, а затем кожи. С божьей помо-

щью, операция прошла успешно.

По её окончании, когда мама спросила врачей о моём состоянии, врач-хирург ответил:

— Есть у меня для Вас две новости. Одна хорошая, а другая плохая.

Мама предпочла услышать сначала хорошую новость.

— Итак, — сказал ей врач, — хорошая новость — твой сын остался жив, нам удалось спасти его. С другой стороны, к нашему сожалению, мы должны сообщить, что он останется парализованным на всю жизнь в следствие тяжёлого ранения в позвоночник. Если бы лезвие ножа проникло ещё всего лишь на несколько миллиметров, у него не было бы никакого шанса выжить!

Песах в больнице

После того как меня перевели в реабилитационную палату, и я пришёл в себя, ко мне пришёл оперировавший меня хирург поинтересоваться как я себя чувствую и каково мое настроение?

Я ему рассказал, что у нас евреев, сегодня вечером большой праздник Песах, и я бы хотел вернуться домой, чтобы быть этой ночью со всей своей семьей.

Врач посмотрел на меня как на сумасшедшего. Он объяснил мне, что в свете того, что произошло и в силу частичного паралича моего тела, я не смогу освободиться раньше, чем через месяц, потому что должны срастись разрывы и укрепиться здоровье в целом.

Трудно описать моё состояние, когда я понял, что мне придется провести ночь освещения праздника Песах, ночь седера в одиночестве среди чужеродцев. И я не смогу исполнить заповеди, связанные с этой святой ночью: съедание мацы и горькой зелени, выпивание четырех бокалов, чтение Агады. Мама принесла мне, однако, всё что нужно. Но я по состоянию здоровья не мог по-

Помощь издалека

Рассказ братьев р. Яакова и р. Йешаи Валико из Парижа

Жест Ребе

«История, о которой я хочу рассказать, произошла в месяце Нисан в 5736 (1976) году, — начинается свой рассказ р. Йешая. — В тот год судьба была ко мне благосклонна, и во время жеребьёвки между хасидами в Париже мне выпал жребий поехать в Нью-Йорк к Ребе на праздник Песах.

Накануне моего отъезда члены общины принесли мне записки, которые я должен был передать Ребе. Среди них была также записка от моего брата Яакова.

В ночь перед Песахом, проверив хамец в доме, я вылетел самолётом в Нью-Йорк. Прибыв в синагогу к Ребе, я сразу же передал в его секретариат все письма и записки от парижских евреев. На следующий день после праздника мне удалось попасть на личную аудиенцию к Ребе, где я передал и своё обращение. В момент моего визита на столе у Ребе лежали все те письма, которые я привёз. Среди прочих я узнал записку моего брата, которая лежала на самом верху стопы. Приняв от меня письмо, Ребе отложил его в сторону, а вместо него взял письмо моего брата и обратился ко мне на идише, что было удивительно, так как со мной он имел обычай говорить по-французски:

— Эс из эпес гешен («Что-то случилось»)!

В это момент его лицо стало очень серьёзным, он уперся взглядом в стену, но потом как бы очнувшись, он постучал кончиками пальцев по записке и, сделав широкий жест правой рукой, сказал:

— Эс вет гор ништ зайн («Но всё кончится благополучно»)!

После этих странных слов он отложил записку брата и взял мою. Прочитав её, Ребе дал мне ответы на мои вопросы и благословил меня.

Уже выйдя от Ребе, я стал размышлять над его словами о моём брате: что-то случилось с ним, но всё кончится благополучно, как предвидит Ребе. Неосознанное беспокойство овладело мной.

Перед обратной поездкой я отправился к Ребе, чтобы получить благословение на дорогу, после чего отправился в аэропорт Нью-Йорка и сразу вылетел в Париж.

В Париже

Когда я вернулся домой, то первым делом отправился навестить свою маму. И был поражён, встретив там брата, тяжелобольного и фактически прикованного к постели. Увидев моё потрясение, мама и брат сказали:

— Теперь ты можешь узнать какие тяжелые дни мы пережили после твоего отъезда к Ребе. Мы не сообщали тебе об этом, пока ты был в Нью-Йорке, чтобы ты не переживал.

— Что случилось? — спросил я потрясённый.

— Это произошло накануне Песаха, — начал рассказывать мой брат, — я собрался поехать в синагогу, там, где есть миква и печка для того, чтобы сжечь хамец. Но время было позднее и, несмотря на мою спешку, я не успевал добраться до синагоги

הכפר 4 איכות

עלילות

כתב: ר' שניאור קעניג, איור: רפאל דרוק

פרק יא

